

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 listopada 2014 roku K. K. (1) domagał się zasądzenia od pozwanej P. J. kwoty 33.675,56 złotych wraz z ustawowymi odsetkami. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że żąda zwrotu pożyczonych pozwanej pieniędzy na opłaty za wynajęty lokal, jego wyposażenie, wyżywienie i ubrania. Podał, że pomimo wezwania zwrotu pożyczki P. J. nie zwróciła na rzecz powoda żądanych kwot.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wydał swe orzeczenie na podstawie następujących ustaleń i rozważań:

Powód ma 55 lat i jest zatrudniony w szkole (...) w P. prowadzonej przez ojca powoda. W listopadzie 2011 r. kurs prawa jazdy rozpoczęła siedemnastoletnia wówczas pozwana .K. K. (1) nawiązał romans z P. J., uwiódł ją i sprawił, że pozwana wyprowadziła się od swoich rodziców i od 2 kwietnia 2012 r. zamieszkała wraz z powodem i jego konkubina w mieszkaniu powoda w P.. Pozwana miała problemy z nauką w szkole średniej i popadła w konflikt z rodzicami, którzy nie mogli pogodzić się z sytuacją, iż ma romans z mężczyzną starszym od jej ojca.

W czerwcu 2012 r. pozwana wystąpiła przeciwko swoim rodzicom o alimenty, które zostały jej zasądzone w kwocie 500 zł. Pozwana kwotę 400 zł z alimentów przekazywała do wspólnego budżetu domowego prowadzonego z powodem i jego konkubina, a kwotę 100 zł zostawiała sobie.

Z uwagi na fakt, iż od powoda we wrześniu 2012 r. wyprowadziła się konkubina, z którą wspólnie pracował, powód doszedł do przekonania, iż najlepiej będzie gdy pozwana wynajmie mieszkanie, w którym zamieszka, to wówczas konkubina wróci do niego, a ludzie nie będą mówić, że mieszka z młodą dziewczyną.

Pozwana podpisała w dniu 11 października 2012 r. umowę najmu mieszkania przy ul. (...) w P. z K. K. (2) na okres 12 miesięcy. Następnie po upływie określonego w umowie czasu, najem został przedłużony na kolejny rok. Zgodnie z umową opłata za najem wynosiła 300 zł, a oprócz tego najemca miał płacić czynsz oraz opłaty eksploatacyjne na podstawie dostarczonych rachunków do 5 dnia każdego miesiąca do rąk wynajmującego. Czynsz za najem mieszkania za pierwszy miesiąc został opłacony przy podpisaniu umowy, następnie przez pierwszy rok powód i pozwana uiszczali opłaty za najem bezpośrednio mężowi K. M. K., który odbierał od nich pieniądze przychodząc do wynajmowanego mieszkania. Za drugi rok najmu opłaty były opłacane przelewem z konta bankowego pozwanej z jej środków. Zakupione przez pozwaną meble do kuchni zostały rozliczone w. Wynajęte mieszkanie nie było umeblowane. Pozwana dokonała zakupu mebli to jest: meblościanki za 1099 zł, szafki łazienkowej i komody za 228 zł, wyposażenia za 286,22 zł, pościeli za 190 zł. Pozwana wyprowadziła się od powoda i zamieszkała w wynajętym mieszkaniu w grudniu 2012 r. Powód dał pozwanej na wyposażenie mieszkania swoją starą kanapę, która rozpadła się w czasie użytkowania i telewizor. Powód dawał pozwanej prezenty w postaci ubrań np. bluzki. Pozwana była zakochana w powodzie i uważała, że pozostaje z nim w związku konkubentkim. Powód nigdy nie mówił pozwanej, iż pożyczka jej jakiegokolwiek pieniądze, które będzie musiała mu zwrócić. Powód posiada obecnie i posiadał w czasie gdy był w związku z pozwaną zajęcia komornicze z uwagi na egzekucję zaległych alimentów. Pozwana w czasie gdy była w związku z powodem kilka dni pracowała w McDonalds, następnie w kawiarni (...), obecnie pracuje w szwalni. Pozwana zerwała kontakt z powodem, gdyż uznała, że powód ją wykorzystuje. Wyprowadziła się z P.. Powód oczekiwał od pozwanej, że pomoże mu dochodzić roszczeń przeciwko rodzicom P. J. w związku z kosztami jakie w swoim mniemaniu poniósł na utrzymanie pozwanej, grożąc, że w przypadku odmowy skieruje roszczenia przeciwko P. J.. Pozwana nie zgodziła się pomóc powodowi w dochodzeniu roszczeń od swoich rodziców, dlatego powód za pośrednictwem osoby zatrudnionej w szwalni, w której pracowała pozwana przekazał P. J. wezwanie do zapłaty.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o powołane dowody z dokumentów prywatnych, zeznania świadka M. K., zeznania stron, okoliczności przyznane. Sąd odmówił wiary powodowi co do charakteru relacji łączących go z pozwaną dając w tym zakresie wiarę pozwanej. Powód przedstawiał siebie oraz swoją partnerkę jako osoby, które chciały pomóc pozwanej, która popadła w konflikt z rodzicami i miała problemy w szkole oraz ze zdrowiem psychicznym. Znamienne, iż powód nie powołał w sprawie w charakterze świadka swojej partnerki, z którą mieszkał i która jak twierdzi w swoich zeznaniach również pomagała pozwanej. O tym, iż powód nie pomagał pozwanej z „dobroci serca” a ich relacja miała charakter intymny świadczy sam fakt wystąpienia z pozwem oraz swego rodzaju szantaż emocjonalny wynikający z treści esemesa przesłanego pozwanej związany z groźbą wystąpienia z pozwem przeciwko rodzicom pozwanej. Twierdzenie pozwanej, iż pozostawała w relacji konkubenckiej z powodem i miała z nim romans, oceniane w świetle zasad doświadczenia życiowego zasługuje na wiarę. Nie wydaje się bowiem możliwe, aby młoda kobieta wymyśliła sobie romans ze starszym od swego ojca mężczyzną i przyjęła taką linię obrony w sprawie o zapłatę gdzie jest pozwaną, gdyby faktycznie nie pozostawała w intymnej relacji z tymże mężczyzną. Oceniając przedłożone przez powoda faktury, należy zauważyć, iż suma z nich wynikająca znacząco odbiega od żądania pozwu, a faktury k. 9, 10, 11, 12 zostały wystawione na pozwaną, natomiast faktury k 13 i 14 na firmę (...). Paragony z k. 15 dotyczą różnych towarów i nie można ustalić, kto był ich nabywcą i kto za nie płacił. Sporządzone zestawienie kosztów utrzymania k. 6 zostało natomiast spisane przez pozwaną do sprawy alimentacyjnej i wykorzystane przez powoda w niniejszej sprawie w sposób nieuprawniony.

Roszczenie powoda jako całkowicie bezzasadne podlega oddaleniu. Powód nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na potwierdzenie faktu, iż udzielił pozwanej jakiegokolwiek pożyczki lub pożyczek, które pozwana zobowiązana byłaby zwrócić. Roszczenie powoda może być jedynie rozpatrywane na gruncie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, to jest art. 405 kc. Powód nie udowodnił, iż pozwana uzyskała jego kosztem jakąkolwiek korzyść majątkową poza prezentami w postaci ubrań, w szczególności nie wykazał, iż doszło do jakiegokolwiek wzbogacenia pozwanej kosztem powoda. Nawet gdyby przyjąć, iż powód pomagał pozwanej finansowo w jej utrzymaniu i zakupie mebli do mieszkania, a nawet partycypował w kosztach związanych z utrzymaniem mieszkania, to musiał zdawać sobie sprawę, iż jako osoba obca, że nie był zobowiązany do jakichkolwiek świadczeń w związku z utrzymaniem pozwanej, nie wykazał również, aby spełniał świadczenia z zastrzeżeniem obowiązku ich zwrotu. Kupowanie przez powoda pozwanej ubrań oraz darowanie telewizora i starej kanapy, co zostało przez P. J. przyznane, z uwagi na łączącą wówczas powoda z pozwaną intymną relację, czyni zadość zasadom współżycia społecznego i w związku z tym nie może być podstawą roszczenia o zwrot kwot wydatkowanych na wyżej wskazane cele. Każdy bowiem mężczyzna w mocno średnim wieku, chcąc mieć romans z młodą kobietą i żyć z nią w konkubinacie, musi liczyć się z pewnymi wydatkami, chociażby na drobne upominki do jakich można zaliczyć zakup kobiecie bluzki. Żądanie zwrotu kwot wydatkowanych na upominki w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym jest moralnie naganne, a co za tym idzie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie może korzystać z ochrony prawnej. Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd powództwo oddalił i w oparciu o art. 98 kpc. zasądził od powoda jako strony, która przegrała proces, kwotę 2417 zł tytułem kosztów procesu, na które złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił:

- 1) bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych z akt sprawy III RC Sądu Rejonowego w Pabianicach, z dokumentu w postaci pisma z dnia 11 grudnia 2015 roku wraz z plikiem dokumentów i zdjęć,
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia skutkujących przyjęciem, że przyczyną świadczenia przez powoda pieniędzy i rzeczy o łącznej wartości 33.365,56 zł był romans a nie jak dowodzi powód zwrotna pomoc udzielona przez powoda.

Powód w apelacji wnosił o dopuszczenie dowodu z akt sprawy III RC 227/12, dokumentów załączonych do pisma z dnia 11 grudnia 2015 roku oraz zeznań 3 świadków.

Wniósł o zmianę wyroku i uwzględnienie żądania pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pabianicach do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej.

Pozwana w odpowiedzi na apelację domagała się jej oddalenia i zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się bezzasadna. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela i uznaje je za swoje. Sąd Rejonowy dokonał również właściwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Doprowadziła go ona do wniosku, że powód nie udowodnił, iż strony zawarły umowę pożyczki na kwotę dochodzoną pozwem a nawet wbrew przepisowi art. 321 kpc rozważał również istnienie bezpodstawnego wzbogacenia jako podstawy żądania mimo, że powód jednoznacznie określił w procesie, że żąda zwrotu pożyczki.

Za niepotrzebne uznać należy wywody Sądu Rejonowego jakie znalazły się w ustnych motywach rozstrzygnięcia dotyczące prawnych i pozaprawnych działań jakie może podejmować ojciec pozwanej w stosunku do powoda w związku z zaistniałą sytuacją .

Odnosząc się do złożonych w apelacji wniosków dowodowych, stwierdzić należy, że były one spóźnione Powód nie wykazał, dlaczego nie mógł ich przedstawić przed Sądem I instancji. Z powyższych względów podlegały one oddaleniu.

Przechodząc do pierwszego zarzutu apelacji t.j. bezzasadnego oddalenie wniosków dowodowych z akt sprawy III RC 227/12 Sądu Rejonowego w Pabianicach, stwierdzić trzeba, że Sąd Rejonowy nie uzasadnił swojej decyzji co do oddalenia wniosku powoda dotyczącego załączenia konkretnych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy III RC 227/12 . Sąd Okręgowy zażądał tych akt celem sprawdzenia czy dokumenty wskazane przez powoda zawarte w tych aktach zawierają treści mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy . Po analizie akt III Rc 227/12 Sąd Okręgowy stwierdził, że w tych aktach nie ma żadnej informacji dotyczącej pożyczki jakiej powód miałby udzielić pozwanej. Odnośnie pisma powoda które wpłynęło do Sądu 11 grudnia 2015 roku to zostało one wrócone na podstawie ar. 207 par. 7 kpc zarządzeniem wydanym na rozprawie w dniu 15 grudnia 2015 roku(protokół rozprawy k.79) gdyż Sąd nie udzielił powodowi zezwolenia na złożenie tego pisma a nie zawierało ono wniosków dowodowych.

Nie potwierdził się również zarzut- dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu Rejonowego skutkujących przyjęciem, że przyczyną świadczenia przez powoda pieniędzy i rzeczy o łącznej wartości 33.365,56 zł był romans a nie jak dowodzi powód zwrotna pomoc udzielona przez powoda. W aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu na istnienie umowy pożyczki .

Zgodnie z art. 720 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie rzekomej pożyczki ponieważ umowa pożyczki przekraczała kwotę 500 złotych, powinna być stwierdzona pismem. Jest to obowiązek formy pisemnej dla celów dowodowych, co oznacza, zgodnie z art. 74 § 1 k.c. zdanie pierwsze, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Ograniczenia te nie mają zastosowania w przypadkach określonych w art. 246 k.p.c. w zw. z art. 74 § 2 k.c.gdy:

1. obie strony wyrażają zgodę na przeprowadzenie dowodów
2. fakt dokonania czynności prawnej został uprawdopodobniony za pomocą pisma
3. przeprowadzenie dowodów uzasadniają szczególne okoliczności sprawy.

Sąd powinien uznać za niedopuszczalne przeprowadzenie w sprawie tych dowodów na okoliczność zawarcia umowy pożyczki, fakt zawarcia umowy nie został uprawdopodobniony za pomocą pisma,

Ocena dowodów została dokonana prawidłowo przez Sąd Rejonowy, co doprowadziło do konkluzji, iż powód nie udowodnił swojego roszczenia. Wskazać należy również, że skarżący w apelacji nie przedstawił żadnych argumentów, które miałyby podważać prawidłowość oceny Sądu I instancji,

Sąd Okręgowy przypomina, że fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. Regułę tę dodatkowo potwierdza art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W efekcie „jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda, a na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów postępowania odwoławczego obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej w postępowaniu odwoławczym.